

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Hugolini Girardesci infelicissima felicitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nisset. & ille se nihil unquam, in vita, aduersi passum iactaret; è vestigio, cum suis, recessisse, dixisset, idè se inde fugere, ne, vna cum homine perpetuis prosperitatibus usq, simul pereat. Haud ita procul excesserant, & respicientes, vident aedes illas, cum omnibus, qui ibi erant, terra hiatus iam absorptas. Quam ergo melius agitur cum ijs, qui identidem seculi huius premuntur angustijs, vt illic felicitatem querant, vbi casus timeri non possit? Hæc ille, quia, vt vel Ethnicus ait: *Non est summa felicitatis nostræ in carne ponenda. Bona illa sunt vera, quæ ratio dat: solida ac sempiterna, quæ cadere non possunt, nec decrescere quidem ac minui.*

Senec. lib. 1.
epist. 74.

V I.
Æmil. lib. 8.
Platina in
Nicolao III.

Non præteribo hîc luculentum eiusce rei exemplum, quod Æmilius & Platina memoriæ prodiderunt, de Hugolino Girardesco, ciue Pisano, Guelfarum partium principe, qui, contraria, factione, partim pulsa, partim perculsa, eò potentia domi peruenit, vt nutu omnia administraret, patriæque dominus & esset, & haberetur. Festiuo suo die, natalitia dabat: inuitaueratque, ad conuiuium, regio apparatu, factum, omnes amicos suos. Inter epulandum, Fortunam suam ipse fando mirificè extulit, atque, vt laudibus suis alieno testimonio coronidem adderet, quendam ex intimis amicis Marcum interrogauit: *Quid tandem sibi deesse arbiraretur?* cui Marcus Philosophicâ libertate, *Sola*, inquit, *Numinis ira procul diuq, abesse à tam secundis rebus non potest.* Dictum graue, sed verum fuit. Nec enim multò post, Guelforum viribus confescentibus, Gibellini arreptis armis ædes eius expugnauerunt: vnum è filijs & nepotibus vim arcere conatos occiderunt; ipsum, cum duobus filijs & tribus nepotibus, comprehensum atque in turrim conclusum, fame dirissima mori coegerunt. Hic est fortunatorum exitus; vt meritò metuere habeant, *Numinis iram procul diuq, abesse à tam secundis rebus non posse*, quibus omnia ad votum fluunt; quemadmodum spe magna se solari possunt, qui aduersis innocenter atque immeritò exagitantur. Vertitur enim *Fortune rota*, vna parte auream, ferream altera habens curuaturâ: vt quæ hodie sunt summa, cras fiant ima; & nunc prospera, paulò post mutantur in aduersa. Quali in rota circumuoluti sunt diues ille purpureus epulo, in summo folio, accubans, & vlcerosus anteimas fores iacens Lazarus. Nam paulò post, ex infimo loco, Lazarus in Abrahæ vsque sinum est eleuatus. Tumidus autem ille vsque in Infernum est deiectus. Hanc rotam Abraham sic expressit:

preffit: *Fili recordare quia recepisti bona in vita tua, & Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu verò cruciaris.* Hanc metamorphosin metuant, quotquot, de ijs, quæ opinione tantum bona sunt, de quæ fortuna sibi favore blandiuntur. *Quid enim stultius, quàm aliquem eo sibi placere, quod ipse non fecit? omnia ista nobis accedant, non hæreant; si abducantur, sine vlla nostri laceratione, discedant. Utamur illis, non gloriemur: & utamur parçè tanquam depositis, apud nos, & abituris. Qui, quis illa sine ratione possedit, non diu tenuit. Ipsa enim felicitas se, nisi temperat, premit: si fugacissimis bonis credidit, citò deseritur, & ut non deseratur, affligitur. Paucis deponere felicitatem molliter licuit. Ceteri cum his, inier quæ eminuère, labuntur, & illos degrauant ipsa, quæ extulerant.* Nemo igitur magnæ fortunæ credat. Nunquam immodica durauerunt. Omne lætum, tandem admiscet fletum. In orbe nihil constat. Placidum ventis mare subitò amat fieri procellosum. Vna hora cœlum sudum videt, ac turbidum.

Luc. 16. 28.

Senec. loc. cit.

Sed & rursus, post nubila, Phæbus; post magnos imbres, magna solet remigrare serenitas. Accidunt sæpe tristitia, quæ lætissimo sine terminantur; vt Deus virtutem vno tractu probet, & coronet; discantque, qui in angustia sunt, animum non despondere, sed potiùs dicere: *Tu es refugium meum à tribulatione:* itémque: *Educes de tribulatione animam meam.* Pulcherrimus virtuti stimulus est, & castimonix cōstantiæque, nec non admirabilis fortunæ, si ita loqui licet, exemplum, quod, ante viginti circiter annos, Roma ad nos perscriptum, certis que testibus, enotatum accepi. Erat tum Romæ par coniugum, quale fuit, cum Collatinus & Lucretia viueret. Sed, quia non solet esse æqualis virtus & Fortuna, pectus latum, res angusta ambobus domi erat. Superuenit egestati annonæ caritas. Igitur ad sumam inopiam redacti, vt vitam sustentarent, æs alienum contraxerunt. Mos est ijs, qui lucrum student mutuo multiplicare, vt certum soluendi terminum præstituant, vsuramque aut menstruam, aut annuam iubeant pendere; quod ni fiat, extrema minantur, instar illius, qui tenens suffocabat debitorem dicens: *Redde, quod debes, patientiamque rogantem.* tunc miseris illis euenit. Cum enim, ad constitutum diem, debitum expungere non possent, pecuniásque accipere magis, quàm expendere tempus & necessitas flagitaret, maritus in vincula ductus est,

Pfal. 31. 7.

Pf. 142. II.

Liu. lib. 2.

Matt. 18. 28.